
ПЕДАГОГІКА ВИЩОЇ ШКОЛИ

А.С. Від,

асистент кафедри англійської мови в судноводінні
Херсонської державної морської академії

ВИКЛИКИ ПРИ ВПРОВАДЖЕННІ АКТИВНИХ СТРАТЕГІЙ НАВЧАННЯ І ШЛЯХИ ЇХ ПОДОЛАННЯ

Активне навчання відноситься до широкого кола навчальних стратегій, які залучають здобувачів освіти у якості активних учасників освітнього процесу під час занять зі своїм викладачем для роботи у групах або індивідуальної роботи. Активні навчальні підходи варіюються від коротких простих в організації методів, таких як ведення журналів, вирішення проблем та парні дискусії, до більш тривалих заходів чи педагогічних систем, таких як тематичні дослідження, рольові ігри та структуроване командне навчання.

У «традиційному» класі зазвичай лише деякі здобувачі освіти беруть активну участь в обговоренні питань. На відміну від такої форми, клас з успішною активною навчальною діяльністю надає можливість усім здобувачам освіти залучитись до обговорення навчального матеріалу та відпрацювати навички для його вивчення, застосування, синтезу або узагальнення. Використання стратегій активного навчання не означає відмову від формату традиційних занять. Радше, включення невеликих стратегій активного навчання може зробити заняття більш ефективним для здобувачів освіти.

Активне навчання має безліч позитивних рис [2]:

- Акцентує найбільш важливий матеріал, концепції та навички.
- Забезпечує частіші та безпосередні відгуки здобувачів освіти.
- Надає здобувачам можливість подумати, обговорити та обробити матеріал курсу.
- Будує персональні зв'язки між досвідом студентів і матеріалом, що підвищує їх мотивацію до навчання.
- Дозволяє здобувачам відпрацьовувати важливі навички, як-от співпраця, за допомогою парної та групової роботи.
- Формує самооцінку за допомогою бесід з іншими учасниками курсу.

- Створює відчуття спільності в класі завдяки посиленій взаємодії студент-студент та викладач-студент.

При впровадженні стратегій активного навчання викладач може зіштовхнутися із труднощами [1]:

1) Важко залучити здобувачів до участі у діяльності. Щоб подолати перепону у вигляді безініціативності студентів, викладачеві рекомендовано використовувати стратегії активного навчання з самого початку семестру. Здобувачів освіти слід ознайомити з концепцією в перший день занять, вони мають усвідомлювати, що від них очікується на таких заняттях протягом усього курсу. Окрім того, учні мають усвідомлювати усі переваги активного навчання і цілі, задля яких викладач використовує активні методи в освітньому процесі. Важливими є чіткі вказівки. Слід зазначити мету, якої повинні досягти студенти, скільки часу вони мають на діяльність, якої процедури їм слід дотримуватись і з ким вони повинні співпрацювати.

2) Вправи займають занадто багато часу. Для того, щоб зробити роботу здобувачів освіти більш ефективною і залишити час на зворотній зв'язок, слід завчасно попереджати студентів про обсяг часу, відведеного на виконання вправи. Необхідно уважно визначити навчальні цілі і на їх основі – зміст вправи для учнів, акцентувати увагу на найбільш важливих і проміжних етапах виконання завдань. Слід розділити зміст на такий, що здобувачі освіти повинні охопити на занятті, і той, що вони можуть освоїти самостійно поза класом. Ефективним стане створення діючої системи зворотного зв'язку під час виконання студентами самостійної роботи.

3) Здобувачі освіти не охоче співпрацюють разом. Для вирішення такої проблеми викладач може дати інструкцію студентам об'єднатись у групи та представити одне одного, тобто дати їм простір для побудови зв'язків. Слід переконатися, що вправа дійсно є досить складною і вимагає залучення двох або більше людей. Для налагодження комунікації пасують завдання, де члени групи мають різні точки зору, досвід чи знання. Впроваджувати групову роботу рекомендовано якомога частіше, щоб учні знали, що викладач очікує від них спільної роботи.

Отже, активне навчання передбачає якомога більший внесок здобувачів освіти в освітній процес, є ефективним методом, що формує необхідні сучасному фахівцю вміння. Але, як і будь-який інший метод, може мати труднощі в реалізації, як-то безініціативність й індивідуалізм студентів, довготривалість вправ. Для того, щоб уникнути подібних викликів, слід ознайомити здобувачів із принципами активного навчання й цілями, які переслідує викладач під час його впровадження, частіше використовувати групові методи роботи, які передбачають стовідсоткове залучення двох чи більше людей, надавати чіткі інструкції із зазначенням найбільш важливих елементів роботи, а також запроваджувати вивчення частини матеріалу і виконання деяких вправ самостійно поза класом.

Список використаних джерел

1. Active Learning / Center for Educational Innovation : веб-сайт. URL: <https://cei.umn.edu/active-learning> (дата звернення: 28.02.2021).
2. Active Learning / Center for Teaching Innovation : веб-сайт. URL: <https://teaching.cornell.edu/teaching-resources/engaging-students/active-learning> (дата звернення: 28.02.2021).

І.Р. Ярмошук,

кандидат медичних наук, доцент кафедри стоматології післядипломної освіти
Івано-Франківського національного медичного університету

Ю.Б. Боднарук,

кандидат медичних наук, доцент кафедри стоматології післядипломної освіти
Івано-Франківського національного медичного університету

РОЛЬ НАУКОВО-ДОСЛІДНОЇ РОБОТИ В ПІДГОТОВЦІ ЛІКАРІВ-ІНТЕРНІВ ЗА ФАХОМ «СТОМАТОЛОГІЯ»

Для підвищення якості підготовки медичних фахівців та конкурентоспроможності на ринку праці, покращення медичної допомоги населенню, підняття стандартів освіти в Україні до європейських, у системі післядипломної підготовки лікарів-інтернів-стоматологів відбуваються певні зміни.

Запровадження міжнародних стандартів медичної освіти в Україні передбачає приділяти увагу не тільки підготовки нових високопрофесійних працівників, але й удосконалювати навички та вміння вже існуючих спеціалістів, а також приведення стандартів медичної освіти до міжнародних вимог шляхом ефективного використання матеріально-технічного й наукового потенціалу галузі [1].

Медична освіта, відповідно до стандартів Всесвітньої Федерації Медичної Освіти, має три послідовні етапи, які поєднані між собою. Кожний наступний етап ґрунтується на попередньому і забезпечує, вищий за попередній рівень підготовки лікарів.

Перший етап медичної освіти – це додипломна підготовка лікарів у вищих медичних навчальних закладах. Закінчуючи вищі медичні навчальні заклади додипломної освіти, лікарі поступають на факультети та у вищі медичні навчальні заклади післядипломної освіти. Другий етап медичної освіти – це післядипломна освіта, яка передбачає проходження навчального процесу та удосконалення мануальних навичок, а також займаються науково-дослідною роботою. Підготовка завершується отриманням ліцензії на самостійну медичну практику, сертифіката на лікарську спеціалізацію.